

Tên sách: Con chưa được sống

Nguồn: Blog của HoaiHung & vài blog khác

Tủ sách: Tâm lý – Giáo dục

Thực hiện ebook: Zaqqaz

ooO TVE Ooo

MỤC LỤC

THƯ GỬI ME

ĐI TÌM BÉ NGUYỄN TRUNG THU

LỜI CẦU XIN CỦA CON

Cảm xúc khi đọc bài ĐI TÌM NGUYỄN TRUNG THU

Nghĩa trang Đồng Nhi Pleiku
Tết Trung Thu Đình Hội (25/9/2007)

THƯ GỬI MẸ

Kính thưa mẹ !

Mặc dù con không biết mẹ là ai, vì con chưa một lần được thấy mặt mẹ! Nhưng con vẫn gọi người đã cưu mang con trong dạ một thời là mẹ. Bởi, cho dù là con vật, nó cũng có mẹ, có con.

Nhưng, từ xưa đến nay, không có con vật mẹ nào quyết định giết con mình, không cho nó được chào đời. Còn mẹ, mẹ đã cưu mang con đến bảy, tám tháng mà còn quyết định muốn người giết con?

Từ khi biết mẹ toan tính phá thai, khi đó con được khoảng ba, bốn tháng. Biết mình sắp bị giết, con lo sợ lắm, con đau buồn lắm, luôn khóc than cho số phận. Suốt mấy tháng trời!

Con muốn thét gào thật lớn, van xin thật to: *“Mẹ ơi! Mẹ nữ lòng nào giết con, đưa con bé bỏng, đưa con đang lớn lên từng ngày trong dạ mẹ. Đưa con có trái tim cùng nhịp đập với trái tim mẹ! Máu mẹ đang chảy vào cơ thể con để nuôi con sống! Sao mẹ lại định giết con? Mẹ đừng giết con tội nghiệp! Con tội tình gì mẹ ơi! Con chấp hai tay, lạy mẹ trăm ngàn lạy, xin mẹ để cho con được sinh ra, được sống, được làm người. Con quyết suốt đời sẽ yêu thương và báo đền ơn mẹ!”*

Nhưng con chưa biết nói, làm sao nói được! Con vô phương, yếu ớt, bất lực, lo sợ thấp thỏm từng ngày, từng phút..., cho đến đúng ngày Tết trẻ con được vui chơi dưới ánh trăng rằm, thì mẹ đã quyết định mang con đến “Lò sát sinh Thai Nhi”!

Thế là hết! Người ta đã giết chết con trong dạ mẹ - một cách lạnh lùng... Không chút xót xa... Không tí thương tiếc... Như một “đồ tể” lành nghề - “đồ tể chuyên giết thai nhi, như giết súc vật!”. Xong việc, họ đã khoan khoái nhận tiền công, như người làm thuê giết mổ heo, chó, gà, vịt, trâu bò...!

Ôi! Đối với con vật, có đôi lúc, người ta còn động lòng trắc ẩn khi cắt cổ một con gà, đập chết một con chó, mổ thịt một con bò đã nuôi

lâu ngày! Còn con, là con người, sao không được như thế? Mạng sống của con không bằng mạng sống của con bò, con chó, con gà ư?

Khi giết rồi, lôi xác con ra không được, vì con đã quá lớn! Nên họ dùng một cái kềm, có bốn cái móc nhọn, đưa vào tử cung của mẹ. “Tên đồ tể”, một cách chuyên nghiệp, đã lựa thế cho móc vào đầu con, một bên hai móc... siết thật chặt, móc vào thật sâu... óc não con vọt ra, trắng hếu, nhầy nhụa.... họ mới kéo con ra được!!!

Con đã chết rồi, không còn cảm giác gì. Nhưng, chắc lúc đó mẹ đau đớn khủng khiếp lắm? Chắc mẹ oằn người lên, hai tay níu chặt mép bàn sinh, rên rỉ, mặt mẹ tím tái, hai dòng lệ trào tuôn, thân thể mẹ ướt sũng mồ hôi và cả máu nữa? Làm sao mẹ quên được cái giờ phút hãi hùng ấy, mặc dù đến đây đã ba năm rồi?

Sau đó mẹ lại thuê người đem xác con đi chôn. Khi đem đến Nghĩa Trang Đồng Nhu Pleiku, họ đâu có chôn, mà trao cho người khác chôn con, tiền công họ nhận rồi! (lại một loại lương tâm bán rẻ hơn lương thực!)

Nhờ lòng từ bi của nhóm người đi viếng Nghĩa trang Đồng Nhị dịp Tết trung Thu năm ấy, họ đã mua quách con về tắm liệm, chôn con và xây mộ đẹp lắm! Trên mộ con được ghi: “*Cháu Trung Thu – Pleiku*”

Ngày Trung Thu năm 2004, cũng có một thai nhi bị giết chết. Con còn nhớ rất rõ, nhìn khiếp lắm mẹ ơi! Bạn ấy bị cắt nát, bỏ trong một cái bao nilon, máu me đỏ lôm, lầy nhầy... nhìn giống như một mớ thịt băm để chuẩn bị nấu cho heo, vất cho chó – trước đây trong thời kỳ thực phẩm khan hiếm, có những người đã mang về từ phòng phá thai mỗi ngày cả “xô”, để nuôi lợn cho chóng lớn! Bởi thế nên không biết bạn ấy là trai hay gái nữa?! Bạn được mang đến nghĩa trang chung một thùng giấy với con, và cũng được nhóm người có lòng bác ái nói trên, mai táng chu đáo, xây mộ sát bên con, bạn được ghi tên trên mộ là : “Vinh Sơn”.

Từ đó đến nay, chúng con là bạn của nhau, vui buồn có nhau, nắng mưa che nhau, an ủi nhau trong cảnh quạnh quẽ, cô đơn, sưởi ấm nhau trong đêm đông mưa dầm, gió lạnh!

Chúng con thương nhau lắm, bởi cũng đã chết oan ức, tức tưởi giống nhau. Thỉnh thoảng bạn Vinh Sơn nhớ lại cái chết của mình và khóc than thảm thiết, vì bạn bị giết còn tàn nhẫn hơn con nhiều: cơ thể bạn không còn nguyên vẹn hình hài! Mỗi lần như thế, con chẳng biết an ủi bạn thế nào, chỉ biết cùng khóc với bạn, khóc thật nhiều, khóc thật lâu, để chia sẻ niềm đau của người bạn “xấu số hơn con, vì dù gì, thì con cũng còn là một đứa “con trai nguyên xi!”

Mẹ ơi! Nếu mẹ không hủy hoại con, thì năm nay – Trung Thu này – con tròn ba tuổi. Chắc con cũng được mặc quần áo mới, có mũ giầy mới, tay xách đèn ông sao đẹp, đi xem múa lân với bạn bè, lại còn được ăn bánh trung thu nữa! Con còn hát cho mẹ nghe: “Cháu lên ba...cháu đi mẫu giáo...”, khi con tung tăng nhảy chân sáo, nắm tay mẹ dắt con đến trường.

Mẹ đã thấy ảnh của con chưa? Ảnh “Cháu Trung Thu Pleiku” đấy! Mẹ nhìn kỹ xem, vì con bị lôi ra bằng cái kềm, nên đầu con bị hằn sâu tới bốn lỗ, nhưng to con, đẹp trai: đầu bự, tai dài, mũi cao, miệng rộng... đó là những dấu hiệu chứng tỏ con sẽ là một chàng trai phương phi thông minh, có thể sẽ là một nhân tài, chẳng những của đất nước, mà có khi còn của nhân loại nữa! Biết đâu đấy! Khi ấy mẹ sẽ hãnh diện và hạnh phúc vì con biết chừng nào mẹ nhỉ? Nhưng việc ấy sẽ không bao giờ xảy ra nữa! Vì mẹ đã giết chết con rồi!

Mẹ biết không? Có rất nhiều người, đủ mọi tôn giáo, thuộc mọi giới, từ trong nước, đến nước ngoài, khi nhìn tấm ảnh con bị giết chết, mình không một mảnh vải, để nằm trần trụi trên tờ báo, đưa hai bàn tay nhỏ xíu chơi với lấy mấy ngón tay của “một người” mà con được biết - đó là bàn tay của một Linh mục có lòng từ tâm, chuyên lo xây mộ cho các thai nhi bị giết - như van xin: “*Hãy thương con, cho con một nấm mộ, nhỏ thôi! Xin đừng để thân xác con bị lạnh lẽo, bị phơi nắng, dầm mưa, bị làm mồi cho mèo tha, chó xé tội nghiệp!*”. Trên ảnh có ghi dòng

chữ: “Cháu Trung Thu Pleiku” bị tước mất quyền Sống nhằm ngày Trung Thu 2004”. Người ta rất xúc động, đã không sao giữ được cho lệ khỏi trào tuôn! Và họ đã lưu giữ tấm ảnh như một di tích “tội ác thời đại” này vậy!

Con nổi tiếng lắm đó mẹ ơi! Có nhiều người thương con! Họ làm thơ, phổ nhạc nói về cái chết của con. Ai nghe đọc thơ và bài hát “Lời cầu xin của con” do bác Ngọc Quang sáng tác (ngay đêm Trung Thu năm ấy) đều xúc động - nhất là giới trẻ - không cầm được nước mắt! Và cũng nhờ đó mà có nhiều em bé đã được cứu sống! Khi người mẹ - đa số là các bà mẹ trẻ, có khi còn ở tuổi vị thành niên - đang mang con trong dạ cũng định giết bỏ nó, như mẹ cách đây 3 năm, đã khóc nức nở, nhưng khi nhìn ảnh của con đã khóc nức nở, và quyết định giữ con mình lại, dù phải trả bất cứ giá nào!

Mẹ ơi! Không biết ba năm qua, mẹ còn giết thêm đứa em nào của con nữa không? Con nghe nói có những bà mẹ đã huỷ hoại lên tiếp đến ba, bốn đứa con mình mà không thương tiếc, không ân hận xót xa, bởi họ đã quá quen với việc ác này rồi? Vì vậy mà có ai đó đã nói: “Nhân phẩm ngày nay hạ giá rồi! Chỉ còn thực phẩm lên giá thôi!”.

Ôi mĩa mai cay đắng! Ôi nhân tình! Ôi thế thái!

Mẹ biết không, hơn 5.000 em bé, tại “Nghĩa Trang Đồng Nhi Pleiku” này. Còn tại “Nghĩa Trang Không Bia Mộ” ở núi Hòn Thơm Nha Trang, cũng chôn cất hơn 5.000 thai nhi bị giết, và còn nhiều nơi khác nữa: Sài Gòn, Huế, Đà Nẵng, Buôn Ma Thuột, đường đèo Qui Hòa - Qui Nhơn... Thân xác non nớt của chúng con đã tan nát gần hết rồi! Nhưng phần “*anh linh*” của chúng con đâu có bị huỷ diệt! Con người đâu chỉ có thân xác vật chất mà thôi, như con chó, con bò chết là hết! Nếu chết là hết, sao người ta sợ chết và sợ người chết hả mẹ? Sao đứng gần xác con chó, con bò chết, chẳng có ai sợ cả? Chắc bởi con người còn có cái “*phần không chết*”, và người ta sợ cái phần “*anh linh*” không chết đấy mẹ ơi!

Nhất định là như thế, nếu không, tại sao mỗi năm, cứ đến ngày 27 tháng 7 Dương lịch, người ta tổ chức đến nghĩa trang Liệt sĩ để

thăm viếng, đề truy điệu “Anh linh các chiến sĩ”?

Nghĩa cử tưởng nhớ anh linh các chiến sĩ thật đáng trân trọng, vì tự nó đã nói lên một chân lý không thể chối cãi được, đó là: Khi chết đi, phần thân xác ai cũng như ai, sẽ tanh hôi thối rữa, mục nát và trở về tro bụi như nhau. Nhưng phần anh linh vẫn còn tồn tại mãi mãi... Nhạc sĩ Trịnh Công Sơn rất có lý khi đã tin, đã làm thơ, đã phổ nhạc, đã say sưa hát và nhiều người cùng hát lên say sưa: “Người chết nổi linh thiêng vào đời...” Nếu chết là hết, thì lấy gì nổi linh thiêng vào đời?

Cách đây vài ngày thôi, con đọc được trên trang FIAT số 191, mang tựa đề: “Người chết nổi linh thiêng vào đời”, trong đó có câu chuyện kể rằng:

“Một chị tìm gặp chúng tôi và kể rằng đã phá thai từ hơn 17 năm trước. Sau biến cố đáng tiếc thời con gái ấy, chị đã lập gia đình và may mắn còn sinh được hai đứa con. Nhưng chị không hoàn toàn hạnh phúc, đứa con đầu tiên đã bị khước từ, nó vẫn thỉnh thoảng hiện về trong giấc ngủ chập chờn, khiến chị cứ sầu não héo hắt đi trong suốt bấy nhiêu năm.

Có chi tiết lạ lùng đặc biệt là: phá thai được một năm, thì đứa bé hiện về khoảng một tuổi; phá thai được năm năm thì thằng bé năm tuổi chạy lon ton đến gặp mẹ; đứa bé vẫn cứ lớn dần theo thời gian, và theo lời chị kể: “Mới hôm qua nó lại về, bây giờ nó là một thanh niên...”

Một lần nữa, con xin lặp lại với mẹ: “Chết không phải là hết”. Cho nên một ngày nào đó, chúng con sẽ gặp lại những người đã giết hại chúng con một cách tàn nhẫn, vô nhân đạo và vô lý đó!

Giết người vô tội - mà kẻ bị giết như chúng con, không nói lên được tiếng van xin hay phản đối, không có một phương tiện nào để tự vệ, không được luật pháp chở che - là một loại tội ác “Trời không dung, Đất không tha”! Cho dù những kẻ đó không “thừa nhận” có Trời! Cũng không sao tránh khỏi “lưới Trời lồng lộng” và “án Trời” rất công minh đâu! Đến ngày đó, họ sẽ lý luận để tự bào chữa: “Tôi không làm thì cũng có người khác làm mà!” Họ còn nói: “Sở dĩ con chó, con bò... nó không chủ trương, không thuê người giết con nó trong dạ, vì nó không có trí khôn, nó không biết tính toán cho tương

lai", "đồ ngu như bò", "đồ chó má biết gì!".

Theo con nghĩ: nếu con người - về vấn đề phá thai này thôi - cũng "không khôn" như con vật, thì chúng con đã được bảo vệ, được sinh ra, được cất tiếng khóc chào đời và được sống, như vốn chúng con có quyền được sống, được làm người như mọi người !

Tại sao con người lại chủ trương cướp mất quyền sống mà Ông Trời đã ban cho chúng con?

Mẹ ơi! Con không biết vì lý do nào mẹ đã phải huỷ diệt con? Bị cha con bỏ rơi? Bị gia đình xua đuổi? Vì không đủ ăn? Vì sợ mất chức mất quyền? Sợ mất ghế, mất việc? Sợ mất danh thơm tiếng tốt? Sợ mất tiêu chuẩn để được hưởng quyền lợi?

Hôm nay nhân ngày giỗ ba năm của con, con thương nhớ mẹ quá nên viết thư này gửi mẹ đây! Không biết bây giờ mẹ đang ở đâu? Mẹ có được cha của con nhìn nhận, yêu thương? Có được gia đình tha thứ? Có được ấm no hạnh phúc, được danh thơm tiếng tốt, được chức quyền địa vị... vì việc mẹ đã huỷ bỏ con không ? Hay vẫn bị cha con bỏ rơi, bị gia đình từ chối, vẫn lầm than vất vả, vẫn cơ cực đói nghèo... và vô cùng ân hận, khổ đau? Thế thì việc giết bỏ con đã đem lại điều gì, như mẹ mong muốn? Con thương mẹ quá! Thương mẹ của con nhiều! Con đã tha thứ và luôn tha thứ cho mẹ!

Mẹ ơi! Thôi đừng khóc nữa! Dù khóc cạn nước mắt, khóc suốt cả cuộc đời, mẹ cũng không thể làm con sống lại được nữa rồi!

Mẹ hãy luôn nhớ rằng: con người có thể giết được thân xác, chứ không giết được linh hồn. Có thể làm cho chết, chứ không thể làm cho sống. Cái quyền trên linh hồn và trên sự sống là của Ông Trời. Tin hay không tin, thì Ông Trời vẫn có đó, và vẫn tồn tại muôn đời.

Giờ đây, để vơi đi phần nào nỗi khổ đau trong lòng mẹ, để chuộc lại lỗi lầm mẹ đã vấp phạm, mẹ hãy quyết tâm không tái phạm, và tìm mọi cách ngăn chặn hành động ác nhân này. Hãy nói cho người khác biết kinh nghiệm đón đau trên thân thể, sự nguy hiểm đến tính mạng khi phá thai, và nhất là nỗi dằn vặt, lo sợ, đau khổ trong lòng mà mẹ phải chịu đựng từ ngày phá thai đến nay. Mẹ hãy giúp đỡ, khuyên

lon các cô gái lỗ dại, đừng phá huỷ con mình, và tìm cách giúp đỡ họ cho đến ngày sinh nở. Có khi còn phải tìm nơi nuôi giúp con họ, nếu họ lại muốn bỏ rơi con mình!

Làm được như thế, có thể mẹ lấy lại được sự thoải mái tâm hồn. Có thể mẹ không còn lo âu, sợ sệt về quả báo nữa. Con người còn biết: “Đánh kẻ chạy đi, chứ không ai nỡ đánh người chạy lại”!

Phần con, con cũng đã và luôn luôn tha thứ cho mẹ của con!

Huống chi Ông Trời còn độ lượng bao dung gấp muôn ngàn lần đối với những ai biết lỗi mình, biết đoái công chuộc tội. Chắc mẹ cũng được Ông Trời tha thứ, nếu mẹ biết can đảm nhận tội và thật lòng sám hối ăn năn, quyết tâm sống đời lương thiện và đền bù tội lỗi bằng nghĩa cử yêu thương.

Con hy vọng mẹ lại có được “Nụ cười nở trên môi”...

Kính chào và hẹn gặp lại mẹ một ngày rất gần đây thôi! Vì cuộc đời này cũng chẳng kéo dài được bao lâu. Cho dù sống đến 100 năm đi nữa, thì cũng qua nhanh lắm mẹ ơi!

Đứa con bất hạnh của mẹ!

Bé Trung Thu Pleiku

ĐI TÌM BÉ NGUYỄN TRUNG THU

Phố núi cao,

Vừa tới gần địa giới Gia Lai, khách viễn du được nồng nhiệt chào đón thật thân thiện bằng biết bao hàng hoa dã quỳ vàng chói. Tuy trên cao nguyên dã quỳ mọc nhan nhản, nhưng không đâu tập trung nhiều cánh đồng dã quỳ bao la như Gia Lai. Hình như dã quỳ ở Pleiku to hơn, rực rỡ hơn và đẹp hơn ở Đà Lạt lẫn Ban Mê Thuột.

Vào gần thành phố Pleiku, đã thấy cơ ngơi bề thế của Hoàng Anh Gia Lai, nào quần thể sản xuất gỗ nội thất cao cấp, kho xưởng, nhà trưng bày, nào câu lạc bộ thể thao. Tới ngay trung tâm, khách lại bất ngờ gặp ngay khách sạn 11 tầng, hoành tráng mới toanh cũng của Hoàng Anh Gia Lai. Dầu sao cũng là sân nhà !

Có lẽ Pleiku còn như nàng công chúa ngủ trong rừng, mới được hoàng tử đánh thức, đang còn ngái ngủ, nên đâu đâu cũng bề bộn xây dựng. Đường xá giữa phố mới cán nhựa, nay lại bóc lên nham nhở, để sửa chữa dặm vá, nhà cửa mới cũ chen lẫn nhau...

Một thành phố núi đồi, xuống thấp, lên cao, khách đi một chốc loanh quanh đã về chốn cũ. Kề bên một siêu thị văn hóa là một tiểu đảo chên vênh nhiều tầng, rợp bóng cây cảnh, khách thích thú thấy ngọn tháp chuông cao vời vời của nhà thờ Thăng Thiên, ba mặt giáp phố, nhà xứ bao quanh phía sau.

Em Pleiku má đỏ, môi hồng

Hoàng hôn phố núi xuống nhanh, hơi sương phủ nhẹ nhẹ. Con chiên lần lượt kéo nhau đến với giáo đường chiều thứ bảy. Đủ màu sắc áo ấm, áo gió, áo len tôn vinh những đôi má hồng, những làn môi hồng. Thánh lễ dành cho mọi người, không phân biệt đoàn thể, tuổi tác. Cháu cháu nhi đồng ngồi trên, nam thanh, nữ tú, cụ ông, cụ bà phía dưới. Ca đoàn gồm toàn nữ do một nữ ca trưởng bắt nhịp. Bài Phúc Âm được các cháu thiếu nhi cùng đọc vang lên với linh mục chủ

tế. Có đến bốn cô gái xinh xắn, áo dài thanh thiên, nhịp nhàng dâng của lễ. Bên dưới cũng thấy các nữ huynh trưởng thoăn thoắt lui tới, nhắc nhở các em lo ra...

Có lẽ miền cao lạnh lẽo rét mướt âm thịnh, nên tới đâu cũng dễ gặp được những nụ cười hàm tiếu dễ thương. Ghé thăm một trại cô nhi “Vinh Sơn” do các dì phước “Nữ Tử Bác Ái” trông coi, còn gặp biết bao khuôn mặt thiên thần, người kinh lẫn người thượng, hòa hợp vui đùa. Chúng vô tư, hồn nhiên bao nhiêu, càng làm khách mũi lòng bấy nhiêu. Nhưng ấu nhi, thiếu nhi trong trắng kia đã thoát chết khỏi nạn phá thai, thoát cảnh bỏ rơi, thoát đói rét bên bờ bụi...đều tươi tắn má đỏ môi hồng, nhờ tình thương của ân nhân bá tánh khắp nơi.

May mà có em, đời còn dễ thương!

Trực chỉ đường Nguyễn Văn Cừ, khách tới ngay nghĩa trang thành phố ở phía cuối. Quẹo sang bên tay phải, con đường dẫn xuống nghĩa trang Đồng Nhi, còn được gọi là nghĩa trang tôn giáo. Đúng như cụm từ này, nơi đây hòa đồng tôn giáo, cả Phật giáo lẫn Công giáo, không hề có ranh giới phân biệt. Một tượng đài Phật Bà đứng sừng sững bên trái. Một nhà tưởng niệm các hài nhi có hình Thánh giá vươn cao ở phía trong.

Có lẽ duy nhất nơi đây tập trung đông đảo các hài nhi, với khoảng 5000 ngôi mộ nhỏ xíu. Trước đây, năm mồ chỉ xây xi măng, vuông vắn nổi chóp tròn, thấp lè xè, nay hầu hết được xây cao lên, ốp gạch men gọn ghẽ, sáng sủa, thơm mát.

Khách hành hương vội thấp nhang, đi tìm Nguyễn Trung Thu. Một cháu sơ sinh còn đỏ hỏn bị bỏ rơi, đã chết trong gói giấy báo, bị bỏ vào thùng rác bên chợ, và được nhặt ra, chôn cất, ngay trong ngày tết Trung Thu 2004. Một số phận tương tự như bao số phận các cháu nơi đây. Thậm chí nhiều cháu còn chưa kịp nhìn thấy ánh dương, đã bị bàn tay đao phủ lạnh lùng của các y bác sĩ giết chết trong nhà thương, cũng về đây yên nghỉ.

Cạnh cháu Nguyễn Trung Thu, có cháu Nay Noël, cháu Bactôlômêô... Chắc hẳn các cháu đã tha thứ cho cha mẹ tội sát nhân,

như hàng chữ đơn sơ trên vách nhà tường niệm:

“Chúng con tha thứ cho cha mẹ.”

Phải đúng vậy, khách tìm về đây để ăn năn, xin tha thứ và các cháu không những đã thứ tha, mà còn cầu nguyện lại cho những người hành hương biết sám hối.

Bên trong lồng kiếng nơi đây còn tấm bia ghi tiếp:

“Chúng con vô cùng biết ơn các ân nhân, các chùa, các nhà thờ đã xây mộ cho chúng con và tất cả những ai đã thăm viếng chúng con. Xin hãy tiếp tục thương đến chúng con.”

Chẳng lẽ không ai động lòng, khi được nhìn thấy tấm hình cháu Nguyễn Trung Thu, đứa con bị từ chối, đã lạnh ngắt, thâm tím, còn cố gượng tay nắm lấy “Ông Cha Bồ Tát”, vị linh mục quản xứ Thăng Thiên, đã được quý chư tăng Phật tử yêu mến đặt tên.

Chiều Đồng Nhi vương vấn khói sương. Những người khách lặng lẽ cầu nguyện riêng. Các hài nhi thánh thiện cũng đang âu yếm thì thầm vào cõi lòng từng người khách đến thăm. Hình như xen lẫn những lời sám hối, còn vương vấn đâu đó những câu xin xỏ, vì lòng ta còn ngổn ngang chuyện danh lợi, bổng lộc, cùng bao lo toan thế tục. Sao được gọi là đã thành tâm với các cháu? Nguyễn Trung Thu và các cháu anh hài nhớ giúp đỡ chúng tôi nhé!

LỜI CẦU XIN CỦA CON

(Viết thay cho bé Nguyễn Trung Thu)

Con không có lời ru đưa con vào cuộc đời, để con được làm người,
Con không còn tiếng khóc chào đời và làm người như bao người.
Xin thắp lên cho con một ngọn nến, một nén nhang,
Cho lòng con được ấm lên trong lòng đất lạnh tình người.
Xin cắm cho con một cành hoa
Và một lời ăn năn dù chỉ là muộn màng.
Con không được thấy ánh trăng rằm đêm nay,
Con không được biết rong chơi bên trống lân rằm.
Xin đến bên con luôn dù trời nắng, dù gió mưa,
Cho lòng con được ủi an nơi mộ vắng, nghĩa địa buồn.
Xin hãy thương con, đừng bỏ con.
Con tội tình gì? Mẹ ơi! Cha ơi!
Ngày Trung Thu 2004
Ngọc Quang

Cảm xúc khi đọc bài

ĐI TÌM NGUYỄN TRUNG THU

Em nằm đó và đơn côi.
Không mặt trời sưởi ấm
Không nắng chiều ru nhẹ mộng mơ
Em đến từ tình yêu,
Em về trong bóng tối
Em sinh trong mật ngọt
Em đi trong phũ phàng
Em ơi, chắc em lạnh
Sườn đôi chiều nay hiu hắt,
Một vài sợi khói xót thương
Có gọi lòng tiếc hối ?
Ai đó? Ở nơi đâu ?
Em ơi, chiều nay chắc lạnh,
Không lời ru,
Không giọt sữa đầu đời, cho voi trái đắng,
Chắc em tự hỏi,
Sao em lại thế ?
Chiều nay, em ơi chắc lạnh
Đừng buồn và giận hờn em nhé
Vì Chúa vẫn thương em
Hỡi em Trung Thu bé nhỏ
Gởi lời chào cùng các bạn không tên

20.11.06 Mai Lên

Em như người hành tinh.
Lạc giữa trần gian giá lạnh
Em nằm đó tro bụi
Bọc mảnh báo nhật qua đường.
Đôi tay em chơi vơi

Với lời cầu thiết tha
Đừng bỏ em một mình...
Em có tội chi nào?
Người ơi sao ngoảnh mặt
Lời mật ngọt hôm nao?
Bao ngày trong bụng mẹ
Có ấp ủ tình cha?
Có bao nhiêu kỷ niệm?
Có bao nhiêu nụ hồng?
Sao không là vườn hoa?
Sao không là chăn ấm?
Sao không là lời ru?
Nào ai đó, có hay?
Em là em, vô tội
Từ thình không đến rạng ngời ánh sáng
Em là hoa trái trinh nguyên
Trong vườn tình yêu Thiên Chúa
Sao vất bỏ em bên đường?
Để em đơn côi
Để em lạnh lẽo
Hỡi những lòng xót thương...
Em như người hành tinh
Lạc giữa trần gian trợ trụ
Nhưng em không biết giận
Vì em còn biết thứ tha
Thương em quá, những sinh linh bé nhỏ.
20.11.06 Mai Lên